

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/59/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201879
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2012
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010201879.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: L. U., bytom U., XXX XX Bratislava, zastúpený JUDr. Ing. Branislavom Pechom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Štefánikova trieda 104, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/222/12884-87881/2010/991031-r zo 11. augusta 2010, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 253/2010-53 zo 17. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 253/2010-53 zo 17. mája 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/222/12884-87881/2010/991031-r zo 11. augusta 2010 ako aj prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava II č. 601/231/66204/10/Myd. zo dňa 19. mája 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia bola skutočnosť, že správny orgán nepostupoval pri doručovaní dôsledne v súlade s ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku, poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sž/35/2002, čo sa rozumie pod pojmom zdržiavať sa v mieste bydliska.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 794,68 Euro.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že odvolací súd žalobu ako nedôvodnú zamietne a žalobcovi neprizná právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru žalovaného krajský súd pri rozhodovaní v danej veci nepoužil správny právny predpis keď posudzoval doručovanie v daňovej veci podľa správneho poriadku, hoci doručovanie v daňovom konaní je upravené v § 17 ods. 3 a 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, resp. v zákone č. 593/2009 Z. z. o

správe daní. Poukazoval preto na rozdiel medzi daňovým konaním a správnym konaním podľa všeobecného predpisu. V zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a to v ust. § 31 odsek 5 žalobca oznámil správcovi dane adresu pre doručovanie písomností, na ktorú mu boli rozhodnutia správcu dane a žalovaného doručované. Žalobca si na uvedenej adrese písomnosti nepreberal a zásielky sa vracali späť správcovi dane ako neprevzaté v odbernej lehote. Poukázal na skutočnosť, čo všetko správca dane vykonal pre riadne doručovanie písomností. Pokiaľ ide o možnosť, že by sa žalobca zdržiaval v zahraničí poukázal na ust. § 17 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolať žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 12. augusta 2012 a do predloženia odvolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 28. septembra 2012 sa žalobca k odvolaniu žalovaného nevyjadril. Dňa 8. októbra 2012 bolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu v ktorom navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Poukazoval na ustanovenie § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V predmetnej právnej veci je spornou otázka doručovania rozhodnutia správcu dane a následne posúdenie celého procesného postupu správcu dane ako aj žalovaného pri vykonaní daňovej kontroly a určení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2007 . Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho rozhodnutia zistil, že prvostupňový súd postupoval pri preskúmaní procesného postupu správnych orgánov pri doručovaní zásielok daňovému subjektu podľa § 24 zákona č. 71/1967 Správneho poriadku a nie podľa § 17 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

Otázka doručovania v správnom konaní je vo všeobecnosti upravená v ustanovení § 24 až § 26 správneho poriadku a vo veciach daňových, kde správca dane postupuje v súlade s zákonom č. 511/1992 Zb. je upravená otázka doručovania v § 17 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní.

Najvyšší súd v tejto veci poznamenáva, že vo veciach správy daní (daňové konanie) je aplikácia správneho poriadku podľa ust. § 101 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní vylúčená.

Podľa § 101 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní na daňové konanie sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. 20) zákon č. 71/1967 Zb. Správny poriadok.

Z citovaného ustanovenia § 101 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní je zjavné, že ustanovenia § 24 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku sa na doručovanie v daňových veciach nevzťahuje, nakoľko jeho aplikácia je zo zákona vylúčená.

Právne normy, a to nielen ústavné normy a normy obsiahnuté v zákonoch je treba interpretovať a uplatňovať vo vzájomnej príčinnej súvislosti (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 a ďalšie).

Na základe vyššie uvedeného bolo potrebné posudzovať doručovanie písomností v danej veci v súlade s ust. § 17 a § 31 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a nie podľa ust. § 24 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku.

Postup súdu v danej veci bol nesprávny ak použil právnu normu ktorú nemal a nemohol zo zákona aplikovať, keďže túto možnosť zákon v ust. § 101 zákona č. 511/1992 Zb. vylučuje.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 253/2010-53 zo 17. mája 2012 musel podľa ust. § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. h/ a § 221 ods. 2 OSP zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V ďalšom konaní krajský súd bude pri posúdení otázky doručovania písomností žalobcovi vychádzať z ustanovení § 17 a § 31 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní, pričom je viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto uznesení (§ 250ja ods. 4 OSP).

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.